

Izer Janka

Kelet, Nyugat és Dél

Naplementét néztünk a Svábhegyen, ahol én fára másztam, vegán burgert ettünk a Kálvin térnél, táncházba jártunk, leveseztünk egy ismeretlen parkban a fűben ülve, a Dunába lógattuk a lábunkat a Margit-szigetről, vagy meditáltunk. Sokat mesélt a filozófiájáról, az érzéseiről, élettapasztalatairól. Néger vér folyik benne, hatalmas afro hajáról városszerte megismerik, híres a maga módján. A zenélés miatt sokat van kint, télen is csak egy vékony kabátban pengeti a gitárját. A szaxofonos haverja szintén göndör fekete hajú, a sámándobos lány raszta. A Moszkván keveset játszanak, pedig akkor többet látnám. Mindig jelen van a pillanatban, a flowt keresi, de nem drogozik és alkoholt sem iszik. Füstölői, gyógynövényei vannak, és körülengi valamiféle különös atmoszféra. Egyszer a Fővám téren ülve egy szőke kislányt néztünk, aki a szökőkútban játszott és fröcskölt kergette a galambokat, akkor mesélt arról, hogy tanítani szeretné majd az életét. És hogy minden egyszerre történik a világon.

Április egyik estéjén kiültünk a városmajori parkba. Palosantót gyűjtött, ami egy Peruból vagy Equadorból származó növény, energia tisztító, nyugtató hatású. A kis fadarab parázslott, a füst illata betöltötte körülöttünk a teret. Magával hozta a didzseriduját is, azon játszott, míg én a vállának dőlve néztem a fákat. Gyakran dzsinnek képzelem, Budapest szellemének. Nem egy lámpásban, hanem egy városban élő óriás varázsló.

Felmentünk hozzá, füstölőt gyűjtött, fürdőt készített nekem, a bőrömet olajjal kente be, én pedig nála töltöttem az éjszakát.

Egyszer két kislány meghallotta, hogy kolibri furulyázik. Olyan szépen játszott, hogy az egyik kisleány így szólt:

– A felesége akarok lenni – Fölkereste a kolibrit és vele aludt.

Mikor felébredtem, az ablak elé húzott függöny miatt csak félhomály volt, hiányzott a fény. A rendtelenség és a kosz így is feltűnt, legénylakás. Kedvem támadt takarítani, de nem örült volna neki, amilyen szabad szellem. Felöltöztem, és megpróbáltam kiosonni. Akkor ébredt fel, amikor épp az ajtót igyekeztem behúzni. A nevemet hallottam, hova mész. Haza, akartam válaszolni, évek óta menekülök az ilyen helyzetek elől, a bejáráshoz siettem, de a kulcsot már nem tudtam elfordítani, utolért. Kivette a táskát a kezemből, a földre rakta, megcsókolt. A szobában az ágyra ültetett, elhúzta a függönyt, a fehér lepedőre rásütött a nap, teát készített és hozott be. A teakeverék tizenvalahány gyógynövényből készült. A csalánt, cickafarkot, a málnalevelet, a mentát, a citromfűvet, a kakukkfűvet, a jázmin, a rózsát és a hársot kiéreztem, a többit nem.

– Menjünk az én házámba! – mondta a kolibri. Elindultak és odaértek a fészekhez: de az olyan kicsi volt, hogy a kisleány nem fért bele. Így aztán visszatért a falujába.

– Miért akartál elmenni? – kérdezte. A hátamat kezdte masszírozni, lehunytam a szemem, élveztem. Szeretkeztünk, nála maradtam aznap még. Zsályát égetett, az illattól különös, meditatív állapotban néztem, ahogy hangtájakat vesz elő. Hallgattam a zenét és valahol egészen máshol, alaktalanul lebegtem. Aztán megkordult a gyomrom. Vegán pizzát rendel-

tünk, vegán magyarost. Gabonakolbász, vegán sajt, lilahagyma volt a tésztán. Utána mégis elindultam tőle.

Este a kolibri a falu felé röppent és játszott furulyáján, hogy előcsalja szerelmesét. A kislány meghallotta:

– A kolibri az, ő muzsikál!

Másnap hívott, hogy a Széll Kálmánon játszanak, nézzek oda, ha kedvem van. Nem értem rá. Meg akartam mondani neki, nem lehet közös jövőm egy utcazenésszel. Nem jöhetek többet, ez a mostani hiba volt. De csak később sikerült. Nem haragudott, szépen csináltuk a szakítást, együtt. Azóta, mint a szmog ő is benne van minden budapesti épületben, a villanyoszlopokban, a villamosban, a Dunában, a hidakon, mint dzsinn, egy régi lámpás szelleme.

De többé nem ment oda hozzá. A kolibri esténként elrepült a faluhoz s a legszebb dalokat játszotta hangszerén. A kisleány azonban nem akart vele menni, hiszen olyan kicsi a kunyhója.

Csiszár Elek: Zord tél - 1991

